

ned, og kan man gaa ned til 3 eller 2 Maaneder — ja, der blev endogaa af et Medlem sagt 1 Maaned —, saa forekommer det mig, at man endog kan gaa et Strid videre, naar man er kommen saa langt, nemlig at tage enkelte Uger eller Dage, men saa hører jo i det hele taget Muligheden op for at faa en Mellemregning i Gang, og det er dog en meget væsentlig Ting for Kommunernes Vedkommende. Altsaa, en Grænse maa der være, og naar Grænsen hidtil har været 4 Maaneder, saa ser jeg ikke, hvorfor man her skulde forlade den. Ganske i sin Almindelighed skal jeg til Slutning kun gøre opmærksom paa en Ting endnu, Lovforslaget som Helhed anser jeg for mit personlige Vedkommende absolut for at være et Fremstrid. Det er nu omtrent en Menneskealder siden, at man begyndte Forsøgene paa at gennemføre det, men det lykkedes ikke, rimeligvis fordi man stillede alt for store Fordringer dertil fra de forskellige modstridende Retninger. Der var ogsaa en Periode, eller der var i det mindste en lang Tid, da der var en Tendens til at sige: alt eller intet! Jeg antager, at denne Periode bør betegnes som forladt; i hvert Tilfælde hører jeg til dem, der absolut holde paa, at noget er bedre end intet, og da dette Lovforslag absolut maa betragtes som et Fremstrid, saa, stønt jeg, som jeg haaber, jeg har klaret, selv kunde ønske adskilligt mere paa dette Omraade, mener jeg dog, at man maa gøre sit yderste for at naa et Resultat her. Det kan heller ikke være nogen ubekendt, at saa vel Kommuner som Befolkningen i sin Almindelighed venter med Længsel paa en Løsning af dette Spørgsmaal. Hvis man skulde vente saa længe, som jeg tror, det erede Medlem for Ringkøbing Amts Iste Valgkreds (S. C. Christensen) i det mindste hentydede til, at en almindelig Skatteomlægning kunde finde Sted, nemlig ved at komme bort fra Hartkornskatterne, saa er jeg dog rigtignok meget bange for, at det vilde være det samme som at slyde det ganske ud i det blaa. Thi at komme bort fra Hartkornskatterne vilde vistnok være vanskeligt og i det mindste tage saa lang Tid, at man ikke kan se Ende derpaa. Ganske i Almindelighed turde man ogsaa her sige, at hvis man tænker en Gang at naa en saadan selvstændig Skattereform — en Reform, der foresøbt ligger langt ude i Horisonten — saa kan jeg ikke se, hvorfor man ikke paa dette Stadium skulde søge at naa dette Fremstrid; thi af denne Lov, saa vel som af forskellige andre, kunde der vindes ikke ubetydelige Erfaringer, der kunde komme til Gode ved en eventuel større

Skattereform. Men der er endnu en Grund for mig til at holde paa, at der gøres et alvorligt Forsøg paa at naa et Resultat, og det er det, at denne Lov saa vel som flere andre af de i de senere Aar gennemførte Love er et Forsøg paa at støtte og stærke den jævne Middelstand; dermed mener jeg den mindre Middelstand, Haandværkere og smaahandelnde i Byerne og paa Landet, selvfølgelig de mindre Haandværkere. Denne saakaldte jævne Mellemklasse danner ikke alene en stærk Stødpude i social Henseende for de mindre motiverede Udslag fra de forskellige Skjæ, men den danner ogsaa i rent økonomisk Henseende den bedste Basis for en rolig og besindig Udvikling paa det Grundlag, man nu en Gang har. Og naar denne Lov maa siges at kunne bidrage lidt til Støtte og Styrkelse af denne Mellemklasse, synes jeg ogsaa, at det bør være en bestemmende Grund for os til at søge at faa den gennemført.

Prænsen: Naar man gennemlæser dette Lovforslag, har man som det første Indtryk, at det drejer sig om to ganske forskellige Formaal, nemlig paa den ene Side Fordelingen af den Skat, som udredes nu for Tiden mellem tvende eller flere andelsberettigede Kommuner, hvor Skatten tidligere kun er kommen en Kommune, nemlig Opholdskommunen, til Gode, og det andet Formaal for Lovforslaget er at indføre en ny Bestatning, en Skat, man ikke nu har, og som skal ramme Aktieselskaber, anonyme Interessentskaber, eller, som det udtrykkes, „andre Selskaber med begrænset Ansvar“, paa hvilke man ønsker at lægge en Skat, nemlig en bestemt Afgift af 2 pCt. af deres aarlige Overskud, som imidlertid i Genhold til den øvrige Lovgivning om Indtægtsstat benevnes Nettoindtægt. Hvad nu det førstnævnte Formaal for dette Lovforslag angaar, maa jeg erklære mig enig i det Princip, der er nedlagt i Forslaget. Jeg mener, dette Princip er retfærdigere end det nuværende, og om jeg end ikke bestemt tør paastaa, at det er det retfærdigste, der er naaet ved denne Lejlighed i det af Regeringen fremsatte Lovforslag, maa dette dog betegnes som et Strid henimod en retfærdigere Fordeling. Denne Del af Forslaget har faaet en meget indgaaende Omtale af en Række ganske sikkert højt indsigtsfulde Taler her i Tinget, hvorfor jeg ikke skal komme ind paa de enkelte Bestemmelser. Men den anden Del af Forslaget, den nye Skattelov, om jeg saa maa kalde den, har kun faaet en overordentlig ringe Omtale af de forskellige